

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobkyně: PROCUSYS SERVICES, a. s.**, IČ: 28750896, se sídlem Žatecká 6, Louny, zastoupené JUDr. Veronikou Ordnungovou, advokátkou, se sídlem náměstí Republiky 1079/1a, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2012, č. j. 2012/78308-421**,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2012, č. j. 2012/78308-421, jímž byla na základě odvolání žalobkyně změněna výroková část rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 23. 8. 2012, č. j. MPSV-UP/4309786/AIS-ZAM, tak, že slova „*zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů*“ byla nahrazena slovy „*zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2011*“ a v ostatním zůstalo rozhodnutí beze změny. Uvedeným rozhodnutím úřad práce neposkytl žalobkyni příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za druhé čtvrtletí roku 2012, neboť nesplnila podmínku pro poskytnutí příspěvku z důvodu nedoplatku 228 Kč vůči Pražské správě sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“). Žalobkyně se současně v žalobě domáhala, aby soud zrušil i rozhodnutí úřadu práce a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

V žalobě žalobkyně namítala, že zákonné podmínky pro poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), splnila, a proto jí měl být příspěvek přiznán. Správní orgány podle žalobkyně nesprávně aplikovaly ustanovení § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, neboť v daném případě lze uplatnit druhou část výjimky uvedené v písmenu b), tj. že zaměstnavatel uhradil nedoplatky do pěti pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatecích dozvěděl od krajské pobočky úřadu práce v případě, že si údaje o nedoplatecích podle § 147b zákona o zaměstnanosti zjistil úřad práce sám. Žalobkyně konstatovala, že úřad práce si v této věci údaje o nedoplatecích zjistil sám, a proto lhůta pro zaplacení nedoplateků skončila uplynutím pěti pracovních dnů počínaje dnem následujícím po doručení oznámení ze dne 16. 8. 2012, zn. ULN-T-93/2012, tj. ke dni 23. 8. 2012. Žalobkyně uhradila zjištěný nedoplatek v plné výši dne 23. 7. 2012, tedy okamžitě poté, kdy se o něm vlastním přičiněním dozvěděla, což by jí nemělo být přičítáno k tíži. Žalobkyně tedy uhradila nedoplatky ještě před tím, než jí počala plynout náhradní zákonem stanovená lhůta, tudíž splnila požadované podmínky pro poskytnutí příspěvku.

Podle žalobkyně měl žalovaný s ohledem na námitky uvedené v odvolání podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost přezkoumat správnost rozhodnutí úřadu práce v plném rozsahu. Žalobkyně k tomu doplnila, že veřejný zájem zmíněný v citovaném ustanovení nepochybně vyžaduje efektivní fungování systému zaměstnávání osob se zdravotním postižením, v rámci kterého mohou mít zaměstnavatelé legitimní očekávání finanční podpory ze strany státu. Žalobkyně označila státní politiku zaměstnanosti v oblasti podpory zaměstnávání osob se zdravotním postižením za veřejný zájem. Rozhodnutí správních orgánů jsou podle názoru žalobkyně v rozporu s právními předpisy, zejména se zásadami správního řádu, neboť nebyla vydána v souladu s veřejným zájmem a neodpovídala okolnostem daného případu. Žádost žalobkyně o příspěvek v celkové výši 898.096 Kč totiž byla zamítnuta kvůli nedoplatku pouhých 228 Kč vůči PSSZ. Uvedené částky jsou podle žalobkyně ve zjevném nepoměru ve vztahu k účelu zákona o zaměstnanosti, zvláště když žalobkyně uvedený nedoplatek uhradila neprodleně poté, kdy se o něm dozvěděla. Žalobkyně uzavřela, že zaměstnává 105 zaměstnanců, z toho 75 osob se zdravotním postižením. Pokud jí nebude příspěvek za druhé čtvrtletí roku 2012 poskytnut, bude nucena zvážit zrušení několika pracovních míst, což představuje zvláště závažný negativní důsledek napadených rozhodnutí, neodpovídající veřejnému zájmu.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že žalobkyně prokazatelně nesplnila zákonnou podmínku pro nárok na příspěvek za druhé čtvrtletí roku 2012, neboť měla ke dni 30. 6. 2012 nedoplatek na penále vůči PSSZ ve výši 228 Kč, který byl uhrazen až po zákonné lhůtě dne 23. 7. 2012. V případě žalobkyně nemohla být uplatněna ani jedna z výjimek upravených v § 78 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně totiž nezaplatila dluh do patnáctého dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které příspěvek žádala. V žádosti o příspěvek žalobkyně nepožádala úřad práce, aby postupoval podle § 147b zákona o zaměstnanosti a sám zjistil, zda žalobkyně splňuje podmínku bezdlužnosti. Podle žalovaného dokládala žalobkyně potvrzení o bezdlužnosti úřadu práce sama. Žalobkyně tedy neměla tzv. náhradní lhůtu k úhradě dluhu.

Podle žalovaného nemohla být akceptována námitka, že vyměřené penále je marginální a bylo uhrazeno neprodleně poté, kdy se o něm žalobkyně dozvěděla. Žalobkyně

měla na úhradu dluhu dostatečný prostor a důvod, proč úhrada neproběhla v zákonem stanovené lhůtě, není pro posouzení věci relevantní. Žalovaný podotkl, že žalobkyně měla činit kroky k zajištění řádné platební morálky, aby ke vzniku dlužného penále vůbec nedošlo. Žalobkyně neplatila včas pojistné, tedy si měla být vědoma toho, že dluh na penále vznikne; potvrzení o bezdlužnosti si mohla vyžádat kdykoli před podáním žádosti o příspěvek. Nelze proto hovořit o bezproblémové platební morálce žalobkyně. Podle žalovaného není možné zohlednit ani žalobkyni tvrzený nepoměr mezi nedoplatkem a požadovaným příspěvkem. Zákon o zaměstnanosti stanovuje podmínky pro poskytnutí příspěvku striktně, neboť jde o poskytování prostředků ze státního rozpočtu. Pokud by úřad práce poskytl příspěvek v případě nesplnění zákonných podmínek, postupoval by v rozporu se zásadou legality upravenou v § 2 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně měla dbát na řádné plnění povinností zaměstnavatele i s ohledem na to, že požadovala příspěvek v tak vysoké částce. Měla si být vědoma toho, že pokud své závazky vůči PSSZ řádně nehradí, bude mít tato skutečnost za následek neposkytnutí příspěvku. Žalovaný dále uvedl, že se neodchýlil od zásady, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Dodal, že je vázán všemi zásadami správního řízení, zejména zásadou legality. Z dikce § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je podle žalovaného evidentní, že není veřejný zájem na tom, aby byl příspěvek poskytnut zaměstnavateli, který řádně neplní závazky vůči veřejným institucím. Cílem zákona je mimo jiné to, aby osoby se zdravotním postižením zaměstnávali zodpovědní zaměstnavatelé. Úřad práce musí při poskytování příspěvku postupovat hospodárně, účelně a efektivně.

Závěrem žalovaný konstatoval, že je na účastníkovi řízení, aby si ve vlastním zájmu řádně a včas zjistil vše potřebné, co pro vyhovění žádosti předepisuje zákonná úprava. Žalovaný připomněl, že zákon o zaměstnanosti jej neopravňuje k tomu, aby přihlédl k nízké částce nedoplatku, a neumožňuje ani zmírnění tvrdosti zákona.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného vyslovila, že výklad žalovaného je projevem přepjatého formalismu, který je v příkrém rozporu s účelem zákona o zaměstnanosti a institutu příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením a který přispívá k nárůstu nezaměstnanosti mezi handicapovanými osobami. Zmíněný účel zákona a příspěvku spatřovala žalobkyně ve zlepšení uplatnitelnosti osob se zdravotním postižením na trhu práce. Příspěvek má být podle žalobkyně poskytován subjektům, které řádně plní své veřejnoprávní povinnosti, především odvádějí daně a platby pojistného na sociální a zdravotní pojištění. Žalobkyně prohlásila, že zákonodárce jednoznačně projevil vůli, aby příspěvky nebyly poskytovány subjektům, které se plnění povinností vůči státu vyhýbají. Žalovaný shledal, že vzhledem k existenci nedoplatku 228 Kč nemá žalobkyně nárok na poskytnutí příspěvku, aniž přitom bral v úvahu další okolnosti případu. Při 105 zaměstnancích žalobkyně činil v přepočtu na jednoho zaměstnance nedoplatek přibližně 2 Kč a žalobkyně nedoplatek sama aktivně uhradila dříve, než byla na jeho existenci úřadem práce upozorněna. Žalobkyně přiznala, že její postup nebyl zcela v souladu se zákonem, avšak intenzita nesplnění podmínky zákona byla marginální, tudíž lze uzavřít, že žalobkyně se plnění svých povinností vůči státu nevyhýbá a neexistuje veřejný zájem na tom, aby jí příspěvek nebyl přiznán. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že kdyby byla pasivnější a dala úřadu práce souhlas s tím, aby si údaje o nedoplatecích zjistil sám, byla by lhůta k zaplacení zjištěných nedoplatků delší, než když tyto údaje předkládala společně se žádostí o příspěvek.

Žalovaný ve vyjádření k replice uvedl, že žalobkyni nic nebránilo v tom, aby požádala úřad práce, aby bezdlužnost zjišťoval sám. V případě, že tak neučinila, bylo na ní, aby si výši nedoplatku včas zjistila a ve lhůtě podle § 78 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti jej uhradila. Žalovaný souhlasil se žalobkyní, že zákonodárce pamatoval na to, aby příspěvek pobírali pouze odpovědní zaměstnavatelé s bezproblémovou morálkou. Potvrdil rovněž názor, že příspěvek je poskytován pro snazší uplatnění osob se zdravotním postižením na trhu práce. Doplnil však, že není možné poskytovat příspěvek zaměstnavateli, který nesplňuje všechny podmínky nároku. Podle žalovaného zákon o zaměstnanosti neumožňuje připustit argumentaci žalobkyně, že nedoplatek činil jen 2 Kč na jednoho zaměstnance, a nelze hovořit ani o bezproblémové platební morálce žalobkyně, neboť ta nebyla k 30. 6. 2012 bezdlužná. Žalovaný odmítl rovněž tvrzení žalobkyně o přepjatém formalismu a zopakoval, že poskytnutí příspěvku v případě nesplnění zákonných podmínek by bylo v rozporu se zásadou legality.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný měl rozhodnutí úřadu práce přezkoumat v plném rozsahu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 věty první a druhé správního řádu, podle kterého „[o]dvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.“ Této povinnosti žalovaný dostál, neboť řádně přezkoumal soulad rozhodnutí úřadu práce a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy. Svě úvahy přitom popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém současně vypořádal veškeré námitky žalobkyně. Žalovanému nelze vytýkat, že se v odůvodnění svého rozhodnutí nevyjádřil k námitkám, které žalobkyně v odvolání neuplatnila. Nemohl totiž předvídat, jak žalobkyně subjektivně vnímá veřejný zájem v oblasti poskytování příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, neboť žalobkyně svůj pohled na tuto problematiku přednesla poprvé až v žalobě. Soud proto shledal, že napadené rozhodnutí netrpí

vadami, které by mohly způsobit jeho nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ve vztahu k dalším žalobním námitkám soud připomíná, že mezi stranami nebylo sporu o tom, že žalobkyně měla ke dni 30. 6. 2012 nedoplatek vůči PSSZ ve výši 228 Kč; jednalo se o dluh na penále, který byl uhrazen dne 23. 7. 2012. Předmětem sporu byla otázka výkladu ustanovení § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti z hlediska toho, zda lze tuto úhradu nedoplatku zahrnout pod výjimku uvedenou v písmenu b) zmíněného ustanovení, či nikoliv.

V této souvislosti soud podotýká, že podle čl. II bodu 8 zákona č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, platí, že „[p]oskytování příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za poslední kalendářní čtvrtletí předcházející dni nabytí účinnosti tohoto zákona a dvě kalendářní čtvrtletí následující po dni nabytí účinnosti tohoto zákona se řídí podle zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Zákon č. 367/2011 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2012, tudíž poskytování předmětného příspěvku za první a druhé čtvrtletí roku 2012 se řídí zákonem o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2011. To platí i pro projednávanou věc, kde žalobkyně žádala o příspěvek za druhé čtvrtletí roku 2012.

Podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2011 platí, že „[p]říspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí. Příspěvek se poskytuje za podmínky, že k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky a nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění, s výjimkou případů, kdy

a) bylo povoleno splácení ve splátkách a zaměstnavatel není v prodlení se splácením splátek nebo bylo povoleno posečkání daně, anebo

b) součet všech splatných nedoplateků zaměstnavatele k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nepřesáhl 10 000 Kč a zaměstnavatel tyto nedoplatky uhradil do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá, nebo je uhradil do 5 pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatecích od krajské pobočky Úřadu práce dozvěděl v případě, že si údaje o nedoplatecích podle § 147b zjistila krajská pobočka Úřadu práce sama; uhrazení nedoplatku je zaměstnavatel povinen úřadu práce doložit.“

Zákon o zaměstnanosti tedy stanovil jako podmínku pro vznik nároku na předmětný příspěvek bezdlužnost zaměstnavatele vůči státu k poslednímu dni kalendářního čtvrtletí, za které žádá o poskytnutí příspěvku, a to pokud jde o daňové nedoplatky, nedoplatky na pojistném a penále na veřejné zdravotní pojištění a na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. K této podmínce zavedl zákon o zaměstnanosti dvě kategorie výjimek, z nichž první – uvedená pod písmenem a) – se projednávané věci netýká, neboť žalobkyně netvrdila, že by měla povoleno splácení ve splátkách nebo posečkání daně.

Druhá kategorie výjimek – uvedená pod písmenem b) – se vztahuje ke splatným nedoplatkům, které v součtu k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nepřesahují 10.000 Kč, a zahrnuje dvě možnosti, které se liší v tom, zda údaje o nedoplatecích zjišťoval sám zaměstnavatel, nebo zda tím pověřil úřad práce. Základní rozdíl spočívá ve lhůtě, do kdy musí zaměstnavatel nedoplatky zaplatit, aby se na něj výjimka vztahovala. Pokud údaje o nedoplatecích zjišťoval úřad práce, může zaměstnavatel zaplatit nedoplatky do pěti pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatecích od úřadu práce dozví. Jinak musí zaplatit nedoplatky do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá. Rozhodnutí, kterou z těchto možností zaměstnavatel zvolí, závisí plně na jeho vůli, kterou vyjadřuje v příslušné kolonce formuláře žádosti o příspěvek na podporu osob se zdravotním postižením.

Žalobkyně v projednávané věci nezvolila možnost požádat úřad práce, aby sám podle § 147b zákona o zaměstnanosti zjistil případné nedoplatky, neboť v žádosti ze dne 27. 7. 2012 nedoplnila místo, datum a podpis pod odstavec, který zní: „*Žádám, aby úřad práce podle § 147b ZoZ sám zjistil, zda k poslednímu dni příslušného čtvrtletí nemám v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky a nemám nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a na příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění.*“ Citovaná část formuláře je plně srozumitelná a jednoznačně dává každému žadateli o příspěvek možnost volby, zda požádá úřad práce o zjištění bezdlužnosti, či nikoliv. Žalobkyně nepožádala úřad práce o zjištění své bezdlužnosti a sama předložila jednotlivá potvrzení o neexistenci nedoplatků od správce daně, PSSZ a zdravotních pojišťoven. Za dané situace se podle názoru soudu na žalobkyni nevztahuje možnost zaplatit nedoplatek do pěti pracovních dnů ode dne, kdy se o nedoplatecích dozvěděla od úřadu práce, neboť tato možnost je omezena právě jen na případy, pokud si úřad práce zjišťuje údaje o nedoplatecích sám. Žalobkyně proto měla povinnost zaplatit nedoplatek do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po druhé čtvrtletí roku 2012, za které žádala předmětný příspěvek.

Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalobkyně navzdory jednoznačnému znění § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti a navzdory poučení, které je součástí formuláře žádosti o příspěvek, nepředložila při podání žádosti dne 31. 7. 2012 potvrzení o neexistenci nedoplatku vůči PSSZ k poslednímu dni druhého čtvrtletí roku 2012, nýbrž potvrzení, že ke dni 23. 7. 2012 nemá vůči PSSZ splatné závazky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále. Toto potvrzení úřad práce legitimně neuznal a žalobkyně dne 6. 8. 2012 předložila nové potvrzení, které na její žádost dne 2. 8. 2012 vydala PSSZ a z něhož vyplývá, že ke dni 30. 6. 2012 měla žalobkyně dluh na penále 228 Kč, který uhradila dne 23. 7. 2012. Z těchto skutečností je jednoznačně patrné, že se žalobkyně mýlí, pokud tvrdí, že úřad práce nedoplatky zjistil sám.

Soud připomíná obecně platnou právní zásadu, že neznalost zákona neomlouvá, a zdůrazňuje, že žalobkyně si měla být vědoma toho, že nepožádá-li úřad práce o zjištění nedoplatků postupem podle § 147b zákona o zaměstnanosti, podmínku bezdlužnosti vyžadované pro poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za druhé čtvrtletí roku 2012 splní žalobkyně pouze tehdy, pokud nejpozději do 15. 7. 2012 zaplatí veškeré případné nedoplatky vyjmenované v § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně však nedoplatek vůči PSSZ uhradila teprve dne 23. 7. 2012, kdy

žádala PSSZ o vystavení potvrzení o bezdlužnosti, které následně předložila úřadu práce. S ohledem na jednoznačné znění zákona i poučení uvedené v žádosti o příspěvek tudíž žalobkyně měla vědět, že úhradou dlužného penále dne 23. 7. 2012 podmínku zaplacení nedoplateků do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá, nemůže splnit. Pokud v dané situaci žalobkyně nevyužila možnosti v rámci žádosti o příspěvek požádat úřad práce o zjištění nedoplateků, a prodloužit si tím lhůtu pro zaplacení nedoplatku, nemůže se později úspěšně dovolávat toho, že nedoplatek uhradila dříve, než jí byl úřadem práce oznámen.

Dále soud považuje za potřebné upozornit na skutečnost, že úřad práce přípisem ze dne 13. 8. 2012, č. j. MPSV-UP/4263937/12/AIS-ZAM, neoznamoval žalobkyni výši nedoplatku vůči PSSZ, jak žalobkyně tvrdí za účelem prokázání splnění podmínek ustanovení § 78 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti, nýbrž jí seznamoval s podklady rozhodnutí a poskytoval možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Oznámení úřadu práce o výši nedoplatku by v daném případě zcela postrádalo smysl, neboť úřad práce nezjistil nedoplatek vlastním dotazem u PSSZ, ale byl o existenci nedoplatku na penále 228 Kč informován přímo ze strany žalobkyně předložením potvrzení PSSZ ze dne 2. 8. 2012.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ke dni 30. 6. 2012 nedoplatek na penále vůči PSSZ 228 Kč, který nebyl uhrazen do 15. 7. 2012 a úřad práce si údaje o nedoplatecích nezjistil sám podle § 147b zákona o zaměstnanosti, neboť jej o to žalobkyně nepožádala, soud shledal, že žalobkyně ani zaplacením dluhu na penále dne 23. 7. 2012 nesplnila podmínky pro vznik nároku na příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za druhé čtvrtletí roku 2012, které jsou stanoveny v § 78 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Námitka žalobkyně, že zákonné podmínky pro poskytnutí příspěvku splnila a příspěvek jí měl být přiznán, ani námitka, že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, proto nejsou důvodné.

K námitce žalobkyně, že nedoplatek na penále byl marginální, soud podotýká, že zákon o zaměstnanosti nedává správním orgánům prostor pro to, aby hodnotily výši nedoplatku, ani případné důvody jeho vzniku a trvání. Samotná existence nedoplatku definovaného v § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti a neuhrazeného ve lhůtách tam uvedených brání bez ohledu na výši tohoto nedoplatku poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Žalovaný v této souvislosti zcela správně uvedl, že přiznání příspěvku v situaci, kdy nejsou splněny zákonné podmínky pro vznik nároku, by znamenalo porušení § 78 zákona o zaměstnanosti a bylo by v rozporu se zásadou legality upravenou v § 2 odst. 1 správního řádu.

Žalobkyni lze jistě přisvědčit v tom, že podpora zaměstnávání osob se zdravotním postižením může být považována za veřejný zájem, že účelem zákona o zaměstnanosti a zmíněného příspěvku je zlepšení uplatnitelnosti osob se zdravotním postižením na trhu práce a že příspěvek by měl být poskytován subjektům, které řádně plní své veřejnoprávní povinnosti, především odvádějí daně a platby pojistného na sociální a zdravotní pojištění. Žalobkyně se však mylí v tom, jaké závěry z těchto obecně správných úvah činí pro projednávanou věc. Zákonodárce stanovil pro vznik nároku na příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením zcela jednoznačné podmínky, jejichž nesplnění nelze obcházet s poukazem na citovaný účel tohoto institutu. Žalobkyně současně nemůže být

považována za zaměstnavatele, který řádně plní své veřejnoprávní povinnosti, neboť porušila povinnost včas uhradit pojistné, v důsledku čehož jí vzniklo penále, které rovněž nezaplatila včas, přestože jeho výše byla – jak žalobkyně uvádí – marginální.

Za dané situace nemá žádnou relevanci ani tvrzení žalobkyně o veřejném zájmu na tom, aby jí byl příspěvek přiznán. Soud vnímá jako pozitivní, že žalobkyně ve zvýšené míře zaměstnává osoby se zdravotním postižením, nicméně musí zopakovat, že příspěvek podle § 78 zákona o zaměstnanosti může být poskytnut jen tehdy, pokud zaměstnavatel splní podmínky v tomto ustanovení uvedené. Pokud žalobkyně tyto podmínky nesplnila, nelze hovořit o veřejném zájmu na poskytnutí příspěvku a žalobkyně nemohla ani legitimně očekávat finanční podporu ze strany státu. Kromě veřejného zájmu na podpoře zaměstnávání osob se zdravotním postižením existuje i řada dalších veřejných zájmů (např. zájem na dodržování zákonem stanovených pravidel, zájem na rovných podmínkách pro všechny potenciální žadatele, zájem na poskytování podpory jen osobám, které řádně plní své veřejnoprávní povinnosti, apod.), které společně se zásadou legality brání správním orgánům v tom, aby při nesplnění zákonných podmínek poskytovaly žalobkyni požadovaný příspěvek. Na tom nemůže nic změnit ani poznámka žalobkyně, že bude nucena zvážit zrušení několika pracovních míst.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že rozhodnutí správních orgánů byla vydána v souladu s právními předpisy a byly dodrženy rovněž základní zásady činnosti správních orgánů, zejména zásada legality (§ 2 odst. 1 správního řádu). Správní orgány dodržely povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře, neboť žalobkyně žádná práva v dobré víře nenabyla, a nezasáhly ani do jejích oprávněných zájmů. Vydaná rozhodnutí jsou v souladu s veřejným zájmem a plně odpovídají všem okolnostem daného případu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 20. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová